

KAREL ČAPEK

VELYKOS KALNUOSE

Velykų metu kalnai priklausė didžiajai dalimi slidininkams arba šventadienių turistams, nors slidinėjimo sportas tuo metu yra jau tiek išsėmęs, kad sniego tenka ieškoti. Kur krūmokšniuose ar miške nors ketvirtinio metro sniego baltuojančių dėmelę pamatysi, ten — būk tikras — ir slidininkų pamatysi, kurs savo slidžių viduriu čiuožinėja, kadangi visam slidžių ilgumui sniego ploto neužtenka. Žmogus laikui bėgant su tais slidininkais apsipranta ir iš jų nebesityčioja, net ant jų nebeįkyta.

Turistika kalnuose reiškiasi svarbiausia naujų viešbučių ieškojimo, kur dar nenakvota. Kadangi tokių viešbučių kalnuose daug yra, tarsi turistikai sudaro labai daug pastangų ir vargo. Aikšteles aplinkui tokius viešbučius išauga istisi aptvarai gyvų žmonių — slidininkų, vyrų ir merginų dideliuose sunkiuose batuose. Visi jie ieško patogesnių vietų prie kavos staliukų, kad galėtų parašyti atvirukus, vaizduojančius metro gilumo sniego klode igrizdusį viešbutį. Tokias atvirutes velykiniai turistai su malonumu perka ir siunčia savo namiešiams, ir dar patys jose įrašo "Sveikėjimai iš kalnų!"

Saulė kalnuose garbinama ypatingais ritualais. Iš vienos pusės pati saulė daro ką galėdama ir spirgina kol akys pradeda sopėti, iš kitos pusės ji tampa ypatingu apeigų priešastimi. Ana žmonės įvairiomis mostimis tepasi veidus, gulasi viešbučio kieme pastatytose atkaltinėse dėšėse ir akis užmerkę pasiduoda saulės nuspiduliniui kartis nuo karto maldingai tarčiami "Viešpatie, kaip gražu!"

Saulė kepina, bet oras tebėra ledo aštrumo, ir ore kvepia turistų batais. Šitaip besikeičiant veik niekam nė į galvą neatėina

tokia mintis, kol nepradeda jausti, kad iš apačios darosi šalta.

Kartais žmogus pataiko į plotus, kur per istisus kilometrus nieko daugiau nėra, kaip sniegas, blizgantis, žvilgant, aki-nantis, o tolimoje stačiai liepsnojančias. Tokie sniego plotai yra tirštai nusėti juodų taškelių ir brūkšnelių, kurie juda kruta lyg bakterijos bujone tai ilgomis grandinėmis, tai poromis, o neretai ir pavieniai. Tai yra slidinėjantieji slidininkai. Tie žmonės iš tolo atrodo tartum nuo galvų žemyn jie susideda iš dviejų po du metrus ilgų kojų, kurios viršuje laikosi sukabintos norvegijos kepurės arba plankų perrišamosios juostos. Tik kai toks slidinėtąs pradeda slides aukštyn iškelęs savo kojomis spardyti, jis pasijunta esąs sutvertas iš stebėtinai didelio skaičiaus įvairių sąnarių ir kūno dalių, kurias nebe taip lengva vėl sudėlioti į vietą, kad vėl galėtum sveikas ir visas ant kojų atsistoti.

Ir slidinėtąs kalnuose jaučiasi esančios niekas kita, kaip dvi ilgos, lianos kojos; stačiai stebėtis reikia, kokia laisva ir gyva Dianos dvasia moteryse apsigyvena, kai jos kelnes užsi-velka!

Tegyvuoją slidžių sportas ir pavasario saulė! Tik staiga vienur ir kitur pasirodo balzganos miglos padraikos, kurios tokios šaltos ir drėgnos stačiai pro nosis praplaukia (taigi čia tokiu būdu debesys yra sudaromos) ir netrukus iš tyro skaištaus dangaus pradeda sniego dribsnių kristi. Kitą rytą anksčiau viskas vėl balta, kad net akys skauda. Žavingas perimantys yra tas baltumas. Lik sveikas balčiausias baltumėli; pas mus apačioje jau vėsnios, gal būt, žydi.

(Iš čekiško)

VELYKOS IR KIAUŠINIS

Pavasario pradžia ir kiaušiniai, kiškėliai ir lelijos yra sugretinami nuo labai senų laikų. Jau primityviai laukiniai pastebėjo, kad kiaušinis yra kažkas misteriško, kad jame slypi gyvybė, kuri nuo šilumos "stojasi kūnu ir gyvena tarp mūsų". Romėnai iš senų senovės pasakelbė aksiomą, kad "visa, yra paeina iš kiaušinio". Nors nėra tikrų žinių, kaip kiaušiniai žiloje senovėje buvo vartojami gyvybės ir gyvenimo dievams ruošose šventėse, bet iš to, kaip aplink visą žemės kamuolį kiaušinio kultas iš priešistorinių laikų buvo ir iki tam tikro laipsnio tebėra paplitęs, tenka spėti, kad kiaušiniui buvo skiriama sakramentalinis vaidmuo.

Yra vaizdinių ir ženklinių palikimų apie kiaušinio kultą pas indus, persus, kinus, mongolus, arabus, egiptiečius, graikus, romėnus, germanus, slavus ir t. t.

Indai tebeturi gražų mitą, kaip "seniai seniai" iš dangaus nukrito žemėn milžiniško didumo kiaušinis. Kiaušinis nesusi-kuldamas nutūpė Eufrato upėje ir nieko netrukus taip pat iš dangaus nusileido karveliai, kurie ėmėsi kiaušinį perėti, ir žiūrėkite — iš jo iškilo gražiausioji dievaitė Astra-Astar-

ta-Aserot-Aušrinė, kurią romėnai pavadino Venus — Venera.

Kiškio-ziukio vaidmuo gyvybės atgimimo šventėje, atrodo nebe tiek aiškus, kaip kiaušinio, bet žinant, kaip senovės žmonės, gyvendami gamtoje, artimame kontakte su įvairiais žvėrimis, gyvuliais ir paukščiais, žinodami visų jų savybes ir papročius, pastebėjo ar nusiklausė, kad kiškiai patys pirmieji krūmuose nakties metu ūbavimai pradeda skelbti, kad pavasaris pareina. Egiptiečiai ypač vertino kiškių "mistiką", palikdami savo mitologijoje tvirtinimą, kad kiškiai turį antgamtines galias ir kad pavasario pirmos dienos naktį — per dienos su naktimi susilyginimą — kiškiai deda kiaušinius. Taigi, velykinis kiaušinių pradžia yra kilusi ne iš vištos, o iš kiškio! Kadangi egiptiečiai tvirtai tikėjo, kad kiaušiniuose "gyvena" žmonių sielos, juo labiau bus aišku, kodėl kiaušiniai tokie populiarūs.

Apie pavasario gėlę — leliją tiek žinoma, kad jau 3,000 metų prieš krikščioniškąsias Velykas Eufrato upės slėnyje prie pirmųjų pavasario skelbėjų priklausė lelijos, kurios būdavo vartojamos kaip svarbiausia pavasario džiaugsmo puošmena.

Apie pavasario gėlę — leliją tiek žinoma, kad jau 3,000 metų prieš krikščioniškąsias Velykas Eufrato upės slėnyje prie pirmųjų pavasario skelbėjų priklausė lelijos, kurios būdavo vartojamos kaip svarbiausia pavasario džiaugsmo puošmena.

PAVASARIS LAISVOJE LIETUVOJE

Foto V. Augustino

Kiaušinio kultas arijų tautose.

Tradicija iš senovės teberiša pavasario atgimimo (mūsų vadinamą "velykomis") šventę su pasaulio sutvėrimu, kur kiaušiniui skiriamas svarbiausias vaidmuo.

Senovės praeistorinėse kapinėse archeologai - tyrinėtojai visoje Europos erdvėje, nuo pat Šiaurės iki Balkanų su mirusiųjų griaučių (skeletų) liekanomis randa kiaušinių kiauštų, net "sveikų" kiaušinių. Prie Dniepro upės arti dabartinio Kievo praeistorinėje kape rasta net daiktų kiaušinių! Pietų Europoje iškasta jau dirbtinių kiaušinių, pagamintų iš deginimo molio, alabastro ir kalkakmenio. Korinte (Graikijoje) rasta gerai išsilikę priešistorinis kiaušinis, kurs buvo ne tik labai gražiai dažytas, bet jame buvo laidojimo raudų scena pavaizduota! Dabartinės Lenkijos teritorijoje rasta kiaušinių su saulės simboliais. Visa tarta rodo, kad mūsų praeiviai, laidodami savo mirusių artimųjų, jiems įduodavo "nėštis į anapus" gyvybės simbolį — kiaušinį, kurs reikė tikėjimą į prisikėlimą. Kad kiaušiniai buvo palydovų valgomų numirėlių palaikojys, rodo tai, kad Vokietijoje tas paprotys ir šiandien tebevejojamas.

Kiaušinis ir dievams buvo mėgiama auka, nes kai kurios primityvios gentys su gaidžių dievų garbei aukodavo ir kiaušinių. Egiptiečiai, kurie neabejojo, kad kiaušinis yra sielos būstinė, kiaušiniams net akis įdėdavo! Suprantama, kad krikščionybė radusi tokį visapusišką kiaušinių kultą, pasistengė kiaušinius įjungti į Velykų šventę.

Iš senovės radinių nustatyta, kad šventinti kiaušiniai būdavo dažomi raudonai. Tik žymiai vėliau pradėta kiaušinius marginti, ornamentuoti ir pagaliau auksinius kiaušinius gaminti, ypač karalių ir valdovų dovanoms.

Dar įdomus arabų mahometonų paprotys į šventus medžių kabinėti stručio (strauso) kiaušinius kaip auką, norint iš Allacho išprašyti vaiko. Oriento mahometonų mečetėse ant jose palaidotų šventųjų vyrų karstų ir dabar ant pasaitų tebekabo didžiuliai stručių kiaušiniai. Mažosios Azijos mečetėse (maldos namuose) ant aukuro padėti kiaušiniai reiskia motinos meilę, skastybę ir t. p. Nė

Europoje (pav. Prancūzijoje) dar iki 18 šimtmečio Velykų šventėms kunigai iš bažnyčios kriptų ateidavo pamaldų laikyti stručių kiaušiniams nešini "Resurexit" (Prisikėlė) giedodami, o po pamaldų kiaušinius vėl ta pačia procesija nunešdavo atgal į kriptą. Viename rano kraštyje iš 1662 metų rašoma, kad ir virš Kristaus karsto, Jeruzalėje, kabėdavo stručių kiaušiniai. Vėliau teologai išsiaiškino, kad kiaušinių kultas iškreipia tikrąjį Velykų prasmę. J. Pr.

ALBINAS MARIUS KATILISKIS

PASKENDUSI VASARA

Brangi ir maloni toji vieta, kur praleidom kūdikystę. Jos niekada neužmiršim, nors patys būsim užmiršti. . . .

Byron

Skęstate jūs pračities rūkose — medžiai — didžiųjų mano atminimų vasaros. Basų kojų brydė dar buvo likusi žvangučių lankoje, kur pūkinės miglos ritosi iš slėnio, ir nuėjo į pavėjų būrys tuo metu, kai pailšęs saulės atšvaitas tisko plieno ašmenyse. Žioravo pašvaistė už miško, ir netešo istisą naktį, ir baltavo žirgų sienos pro sakas, tartum mėnesienos lopiniai, o toliau — linų žydėjimas ir gubos, gubos virpančiame ore . . .

Zalsvai balsgama dėmė, kaip liepos naktis, kaip sodrios ganyklos, kuriose pranyko duobės sėdybų kelias. Ant jų rymojo ištryškusi ugnies versmė, nubrėžusi iškilų lanką ir įsibrūdusi sietuvoje: didelė skais-tai ir šilkinė dermės juosta, tartum pilnatis dignis, glėbuisi mano vėslųjų sodnų. Pro tuos skliautus — puošnius sutiktuvių vartus — išėjau anuomet. . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

Kur tieji vandenys, ištvinę ir klebęję pavasario riksmu aukštuose krantuose. Dar kartą persisvėriau per tilto turėklus ir laukiau. Nes žemiau, juodoje lygmėje, suplavosi visos žvaigždės, ir išsinerdavo Vandenis, žalia, sidabruotais žvynais. Ji sėdėdavo ant slidžių akmenų, kol žara pasiekdavo rytų kam-pą, ir grėzdavo varvancias kasas, žalias ir ilgas, kaip lelijų virkščios . . .

li . . . Ji buvo jauna ir labai graži, ir dvaro ponas užsigėdė ją sau. O ji turėjo bernelį, ir jie mylėjosi ir ruošėsi vestuvėms. Tai ponas jį atidavė į rekrūtus, ir jį surišė išvarė svetur. Ji priešinosi kaip imanydama, o piktasis ponas liepė ją uždaryti malūne ir skriaudė nelaimingą. Tada, nebeapkęsdama nuoskaudos, šoko vargūdiene iš aukšto malūno ir nusi-skandino giliam sūkury. O jį-sai pabėgo iš rekrūtų ir atėjęs klausė, kur jo numylėta. Ir jam pasakė, kas buvo atsitikę. Tris naktis iš cilės sėdėjo toj vietoj, kur ji paskendo, ir verkė. O paskui patykojo poną ir užmušė, ir patsai, nuėjęs Baručio skardin, pasikorė po laukine obelimi . . . Miglos ją suvysto kvapnis, ir patsai, nuėjęs suklūsta, ir žvaigždės nustoja mirkėti vandenyje, kai sėdi jį ir laukia savo numylėto vėlyvais vakarais . . .

Aldona pasakoja, ir minkštąs jos balsas, tartum migdantis lašų kritimas, sunkiasi vidun ir užlieja. Ir iš viršaus leidžiasi saldus ir tirštas levendry kvapnis, ir jų žiedlapiai krinta iš aukšto, kaip snieguolės, kaip žvaigždės . . .

Krikšto tėvas valdė šį dvarą po to, kai tikrieji jo šeimininkai galutinai prasigėrė ir visas žemes užstatė bankuose. Taip kalbėjo mano tėvas. Jie nebuvo giminės, tačiau juos rišo sena draugystė dar iš tų laikų, kai juodu tarnavo karalienės gvardijoje . . .

Iškildavo kuptus medžių guotas priešais ant kalno, tik išlindus iš Guodžių eglyno. Girstulės tiltas sudundėdavo po ka-nopomis arklų, ir aš šokdavau iš vežimo ir lipdavau išklervaisiais laiptais malūno vidun. Šaukdavau, kiek išgali gerklė, karstydamas iš vieno aukšto į kitą, kabinėdamasis ant dulkinų ratų ir ašių. Aš dainuodavau, kad išgirstų visą mano atvykimą, o malūnas keleriopai didino mano balsą, ir dundėjo seni ir gudrūs jo įtaisymai. Aš išsikidavau pro langą pačioje pastogėje apžvelgti iš viršaus sėdybę. Sukamasis vandens ratas, alkšes sutręsusias mentes, be darbo mirko vandenyje, kuris plovė geltoną žvyrą ir sugrautos tvankos akmenis. Aš du atsiliepdavo geltoni, mėlyni ir žali laukai, ir tirštai tamsi sodno lapija, vešli, kaip rutos skardžiaus.

— Ar jis ateis, Augustinai? — Turi ateiti. Gi va — ar negirdi? . . . Jis jau pučia birbynę, brisdamas rasa.

— Aš jau seniai girdžiu jį švilpaujant, tik maniau vis, kad išskšnosparnis . . .

— Ne . . .

— O kas ten sode kniauksi, juokiasi ir dejuoja? Ar ne apuokai?

— Kas tau sakė, kad apuokai?

— Gi piemenys sakė . . .

Augustinas užsidega cigarete ir pučia dūmus tiesiai į mane. Jis gudrus be galo ir viską žino . . .

— Ką tie piemenys išmano! Tai laumės už sodno, prie gilišios sietuvos, vartosi po miglą ir šaiposi iš Vandenis . . . Ją erzina visai . . .

— Ar ta Vandenis gera, Augustinai?

Mane pagauna šiurpulis. Augustinas pučia dūmus ir juokiasi:

— O cho cho . . . Ji bent sutvėrimėlis . . .

Saldus levendry kvapnis krinta iš aukštai, ir juodi medžiai gula ant sienų. Aldona persisvėrusia per langą vidun klausosi. Jos neišklus siluetas tik matomas dūluojančiame langų ketvirtainyje.

— Aš tau papasakosiu, Vyte-

kė pastoges, ir šalta pažemio saulė degė ledinėse žvakėse. Bet dideliuose kambariuose šėimyna sekė pasakas, ir Aldona skambino pianinu gūdžiais vakarais . . .

Ankstyvo pavasario rytą išėjo kariuomenės daktaras Jurgis ir jo draugas studentas. Sulaužyto ledo luitai gulėjo suverstų papievuose, o verpetai sukosi prie sulaužyto rato ir putos juodam sūkury žydėjo, kaip sunkūs baltųjų pinavijų žiedai. Staigus vėjo atsidusimas iš pietų košė medžių viršūnes ir buvo įkvipęs eglų sakais. Žmonės būriavosi, gincijosi ir svarstė. Bet reikėjo Lietuvai kariuomenės, kad ji tvirtai atsistotų ant kojų. Iš kaimų ėjo vyrai ginkluoti ir jojo raiti savais arkliais. Augustas taipgi veržėsi pirmyn, tačiau krikšto tėvas skundėsi senatve, ir jis turėjo likti šeiminku . . .

E, kokia didžiulė saulė brido padangėmis, ir kokios pašvaistės klestėjo tamsiais vakarais! Viskas buvo miela krikšto tėvo namuose. Krikšto močia mane lepino medumi ir uogienėmis. O tas Augustas, stipruolis, raitytaiš ūsais medicinus, ir Aldona, puiki jo sesuo! Ją mylėjau už vis didžiau. O aš ją mylėjau ne kaip kiti, ir mylėjau labiau, negu kalvis Boliukas ir Jurgio draugas studentas. Visa tai aš žinojau seniai. Ji buvo jau didelė, ir jos kasos tokios storos, kaip linų grįžės, sunkiai sviro iki pusiaujo. Ji buvo gražesnė už visus bažnyčios paveikslų šventuosius ir angelus ant piliorių ir skliautų. Ne, niekur gražesnės merginos nebuvo aplinkui, ne, iš tikrųjų. Ir aš jau žinojau, ką darysiu, kai tik užaugsiu, o užaugti man reikėjo būtinai ir kuo greičiausiai, nes Aldona jau buvo didelė. Ji tada bus mano žmona. Kai tik pasidarysiu tikras vyras — toksai kaip Augustas — iškelsiu vestuves, kokių dar niekas nekėlė. To niekam negalėjau prasiširti. Ji mokėsi ginnazijoje iki pat karo ir žinojo eibes įstabiliausių dalykų, ko nežinojo kitos merginos ir mano sesers. Ir aš turėjau tad mokytis. Na, skaityti ėjosi kaip iš pypkės, tik su rasytu blogiau. Užtat piešti galėjau įvairiausių paukščių ir žvėris. Aš turėjau didelius plaukus atėičiai ir juos šventai saugojau. Aldona manes palukus ir netekė už kilo. Kas, kad kalvis Boliukas jai piršosi, bet gavo per nosį ir nekandęs pabėgo į girias. Jurgio draugas irgi jį mėgo, bet jis buvo pasidarsis kareiviu, o iš karo ne visi besu-grižta. Ten vienus užmuša, o kitiems nutraukia rankas ir kojas . . .

Taigi. Prieš pat vasarąjais sėjiama, Boliukas metė kalvę ir išėjo miestelin. Jis prisidėjo prie bolševikų ir tapo vyresniu. Netrukus atėjo į dvarą ant smarkaus juodbėrio ir kalbėjosi su krikšto tėvu ir Aldona. Nepešė tačiau nieko, nes išjodamas piestu statė arklį ir daužė galvą kanciuku. Jis buvo valdžia, tai keršijau, liepdamas grobti iš dvaro tvartų ir klėčių, kas pakliūva . . .

O taip apie šienapitę bolševikų vėl nebebuvo. Žmonės vėl plūdo pasižūrėti lietuvišku kareivijų, o Boliukas pasitraukė į miškus ir susidėjo su belaisviais ir kitais niekadėjais . . .

Kokia tai buvo vasara! Aš šokinėjau per vystancio šieno pradalgės, ir žiogelių tūkstančiai žlegėjo lankoje, vasarojuje, blizgančiuose medžių lapuose, ir miškai pilni buvo jų čerpimo. Ji plasdėjo ir gūsciojo, kaip pabudintas gyvasties aidas, šventa ir iškilminga — didžiųjų mano atminimų vasara . . .

(Nukelta į 2 psl.)

PASKENDUSI VASARA

(Atkelta iš 1-uo psl.)

Aitrus svėrių dvelkimas, dainuojančios medunešio liepos, ištiesi gandro sparnai ir laukai raudonųjų dobilų . . .

Aš ją regiu, kaip tvaną šviešos ir varšų, kaip avilį, gaudžiančią ir varvančią korio medumi . . . Ten, ten, apsupta miškų, kur pranyko duobėtas, sėdybų kelias . . .

Ė, viskas man tada priklausė, ir aš žinojau visus dūburius ir akmenuotas seklumas, kur vartėsi vėgėlės, didelėmis, kaip kultūvės, galvomis. Lazdynai, pavarsmės, suglaustos liepų eilės užleisti parko tankumynai ir kliombos, peraugę ir susipynę vikmedžių, alyvų, jazminų, erškėtrožių ir tujų krūmais. Kur perėjo pelėdos, ir mažytės raudonguzės . . .

leškai, ir žabenkštys, kaip žaibas, kasdien išbėgdavo iš laidarių . . .

Aš narsčiau ilgas grandines iš šių pienučių stiebelių, išbraižiau klampias pavarsmes ir šlaitus, ir surinkau glėbius margiausių žolynų ir nukarčiau Aldonos kambario langus ir duris jos gimimo dieną. Aš, eidavau su Augustu į lieknus ganyklų pakraščius, jis mušdavo iš pasidabruoto dviejų vamzdžių šautuvo, o Žiūrys išgesdavo paukščius, ir jų žaliosie plunksnėse žibėjo karšto kraujo lašai . . .

Ak, tasai neužmatomas žydinčių rugių dulkėjimas, saldus, tartum klevo sula, vystančio šieno kvapsus, minkštas putpelės balsas vasarojaus garbinuose — paskendusį atminimų vasara. Ir kokias ji nerami! Paleikių giriose ir balotame lyrelyje, vadintame Kiaulių pekla, glaudėsi plėšikai. Jie išeidavo naktimis iš tankumynų ir plėsdavo turtingus ūkininkus. Jie degino trobas ir kankino žmones, reikalaudami paslėptų pinigų ir aukso. Ir gąsdinosi tolimųjų kaimų gyventojai ir nemigo naktimis . . .

Užtat su kokių džiaugsmu buvo sutiktas kareivių būrys, kuris vieną vakarą pražygiavo ir apsisėjo kaime, Gardiškėse. Ir daktaras Jurgis su draugu studentu parvyko vaišėms į namus. Jie dėvėjo kareivių rūbus, su žvaigždėmis, ir galionais, švitrūs ir tiesūs kaip melalai. Aldona vaikščiojo, pasipuosusi kaip šventėje, ir visi namai skambėjo jos juoku. Buvo pridaryta alaus, kad tinkamai pagerbus svečius, ir krikšto tėvas kalbėjo, kad nesą ko dabar bijoti Boliuko šaikos . . .

Augustas ypatingai suko šius ir rūpinosi ką nors naujo išgalvoti. Vedėsi medžioti ančių ir ketino suruošti gegužinę aikštelėje prieš rūmus . . .

Aldona išeidavo su brolio draugu pasivaikščioti ir susėdavo priešais malūną ant akmenų. Ji ilgai žiūrėdavo pasilenkusi, tartum juodam veidrodyje ieškodama seniai užmiršto vaizdo, ir jos ilgosios kamos siekė vandenį. Jos juoką girdėjau kažkur senojo parko gilumoje ir aš ją mylėjau dar labiau ir dar didžiau norėjau užaugti . . .

Kartą ji pasakojo kariui liūdną Vandenės istoriją, ir aš ryžaus ją būtinai išvysti, nes Aldona ją yra mačiusi daugelį kartų . . .

Raudona ir didelė saulė lei-

dosi tą vakarą. Aš sumarkinkojas šiltan vandenin, atsirėmiau į malūno akmenis ir laukiau. Ir kai ją pamatysiu, parbėgsiu ir sakysiu svečiams: — Jei jūs norit pamatyti Vandėnį, tai eikite greičiau su manim . . .

Taskėsi žuvis, ir garavo vanduo, Tartum verpėjo pulos, plūduriuoja lėlių žiedai, o po jais gyvena mergele. Aiškiai skyrėsi balsai iš kiemo, kur moterys baigė ruošą: girgždėjo svirtis, barskėjo milžtuvės, ir žvenge arkliai dobilienoje. Ilgesinga daina siūbavo pažeme nuo kaimo, kur gyvena kareivių būrys, Ajerų laiška sudrėko, ir įkaltusi žemė atsikvėpė, kaip užsūnėdęs žvėris . . .

Na, reikia tik pataukti. Kaip žydras baldalimas, parimo dangus aukštai, ant medžių ir stogų, Netrukus užsideds žvaigždės, ir tada . . .

Aš krūptelėjau ir pašokau, išgirdęs žingsnius užpakalyje. Aš negalėjau nė surikti, nė pabėgti, išvydęs piktas kalvio Boliuko akis, žvelgiančias iš po kepurės tiesiai į mane. Jis laikė šautuvą rankoje, o per krūtinę ejo šovininių juostos, ir pistoletas ir granatos kabėjo už diržo . . .

Plačiai išsivergęs, didelis ir tamsiaveidis, stovėjo ir tartum svarstė, ką su manim padaryti: — Ko tu čia sėdi? . . . — Kad pamatytiau Vandėnį . . . — atsakiau jam. Mes buvom geri draugai, kai jis daužėsi kūju dvaro kalvėje, visas pašėnas ir linksmas. Bet dabar jis buvo plėšikas, ir aš jo bijojau. — Durnelis tu . . . Tai tik bobų pasaka, o tu tiki . . . Ar daug svečių ten? . . . — klausė jis patylėje. — Aš nežinau . . . Daktaras ten ir . . . — A . . . Tas gervakalis iš Sauginių . . . Che, che, che . . . O ko tu taip spoksai į mane, kaip velnias į gegužę? . . . — Aš bijau . . . aš noriu namo . . . Juk man nieko nedarysi? . . . — Ne . . . Tai ko tu bijai? . . . — Kad sakė . . . ?

Jis praziodė plačiai nasrus, parodydamas baltų dantų eiles. — A . . . Kad sakė — aš razbaininkas? . . . Cha, cha, cha . . . Tegul sako, kad nori, o aš, padarysiu, kaip man reikia . . . Na, tavęs aš neleisiu namo . . . Tu parbėgsi ir sakysi: "Kalvis Boliukas čia . . . O pirmiau aš noriu ten nueiti ir pasišnekėti . . . Tu pamatysi, kaip aš šnekėsiu . . ."

Jis pakilojo šautuvą ir pakrautė. O aš patempiau lūpą ir, šniurkščiodamas nosį, prašiau Boliuko: — Leisk mane namo . . . Aš niekam nesakysiu . . . tik tai leisk mane . . . — Gali nerėkti, o leisti vistiek neleisiu . . . — jis pokštėlėjo liežuviu, kaip kultuve į žlugtą, ir tuojau pasirodė keli vyrai. Tarp medžių, tamsoje, jų knibždėjo daugybė, baisių ir gikluotų. — Kur dėsim tą rupūžioką? — paklausė vienas, patsai baisiausias, taikydamas mane pagriebti. Kalvis mostelėjo ranka: — Ogi uždaryk malūne . . . Tik duris gerai užremk, o per langus neiššoks, peraukštai . . .

Aš nespėjau nė sužvingti, kai plėšikas pačiuo ir įstūmęs užtrenkė duris. Iš karto pasijutau kaip šulinio dugne. Daužiau duris, verkiau ir prašiau, kad išleistų, bet jie nesiklausė, tik slankiojo pasieniais, ir aš, rodos, girdėjau Boliuką kalbanti: — Tik saugokit ją, neužgaukit . . . Aš jums sakau, po šimtis velnių!

Tada širpi mintis mušė ūmai į galvą, ir aš užmiršau visokią baimę. Juk jis atėjo pasigrobtį Aldonos, o vyras jie nušaus. Mane tik ir uždare, kad negalėčiau nubėgti ir pra-nešti. O kas gelbės Aldoną, kai aš esu čia, uždarytas? . . . O, Dievuli šventas! . . . Aš jau ma-

— Tu tuos kraugerius, pasičiupusius Aldoną ir besinešančius į mišką. Ji šaukia pagalbos, kiek gali, plėšikas muša ją ir tampo už kasy, kad nerėktų. O krikšto tėvas ir Augustas ir krikšto motina ir visi kiti yra nušauti ir guli kraujuose . . . O Dievuli brangus . . .

Gaišti nebuvo kada. Jeigu aš tik nebūsių vyras, tai viskas žus, ir niekas nebeišgelbės jų nuo plėšikų . . . Sukandęs dantis, pirštų galais slinkau prie volo, jungiančio sukamąjį ratą su krumpliniais ratais viduje. Ė, kiek kartų aš karsčiausi ir landžiojau malūno užkaboriuose! O Boliukas nežinojo, kad volo skylė akmenyse yra ištrupėjusi. Tos spragos man užteko pralįsti. Atsargiai nusileidau rato stipinai į vandenį ir pasiklausęs bridau, o kai nebesikiau kojomis dugno, palengvėle skirdamas įsilusį paviršių, pasiekiau antrąjį kraštą.

Aš pasileidau tiesiog į kaimo pusę, kur dainavo kareivių būrys. Pro medžius mirguliuo dvaro žiburiai, o aš bėgau vis pirmyn per suaratus pūdymus, vasarojų ir razienas. Sumirkusios kelnės smuko ir pynėsi tarp kojų, daugiau pirštus į akmenis ir grumstus ir bėgau pasišokėdamas.

Juodi kaimo medžiai jau buvo čia pat. Aš mėginai šaukti, kad išgirstų kareiviai, kurie dainavo. Aš peršokau griovį pačiame galvės gale ir pribėgau prie kareivio, stovinčio su šautuvu po kryžiumi . . . — Eji, eji! . . . — Kas, kas tau, vaike, nutiko? — teiravosi kareivis. — Aš buvau mirtinai uždušęs, ir daužėsi širdis kaip kūju. — Boliukas! . . . Boliukas! . . . ten! . . . — Koks Boliukas? . . . Kas? Sakyk! — nesuprato sargybinis. — Greičiau, greičiau! . . . Boliukas ir plėšikai! . . . Aldonos pasigrobtii! . . .

Vėrėsi trobų durys, rinkosi kareiviai ir kiti kaimiečiai, o aš nesilioviau: — Kareiviai su šautuvais! Greičiau tiktai! . . . Jie visus nušaus! . . .

Vienas prasistūmė pro būrį ir paklausė, pasišviesdamas degtuku: — Iš kur tu? Ar iš Maldeikių? — Iš . . . Ten daug plėšikų

atsivedė Boliukas . . . Ai, tik jūs su šautuvais, greičiau! . . .

Ir tas, kuris švietė degtuku, suriko: — Che . . . Tai arklis, vyručiai! Sargyba lieka! Na, viens, du!

Baisiausias nerimas mane purtė, ir man rodėsi, kad jie arkliai niekad nepasikinkys. Aš tūpėjau vidury kelio, kol po-

(Nukelta į 3 psl.)

LINKSMŲ PAVASARIO ŠVENČIŲ — VELYKŲ LINKI VISIEMS

ALGIRDAS IR ALDONA BRAZIAI
AL'S HILLTOP LOUNGE
8514 ROBERTS ROAD
Oaklawn, Ill. Tel.: GArden 2-9561

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ klientams ir draugams linki

CONTINENTAL AUDITORIJOS RESTORANAS

GENOVAITE IR JONAS MALIORIAL, sav.
3131 So. Halsted Street, Chicago, Ill.

ISTEIGTAS 1914 METAIS

Linksmų Velykų Švenčių linki visiems geros valios lietuviams

METROPOLITAN BANK & TRUST CO.

2201 WEST CERMAK ROAD Kampas LEAVITT STREET
Tel. CL 4-1000
BANKO VALDYBA IR DIREKTORIAI
Visos taupymo sąskaitos apdraustos iki \$15,000.00

— Ne . . . Tai ko tu bijai? . . . — Kad sakė . . . ?

Jis praziodė plačiai nasrus, parodydamas baltų dantų eiles. — A . . . Kad sakė — aš razbaininkas? . . . Cha, cha, cha . . . Tegul sako, kad nori, o aš, padarysiu, kaip man reikia . . . Na, tavęs aš neleisiu namo . . . Tu parbėgsi ir sakysi: "Kalvis Boliukas čia . . . O pirmiau aš noriu ten nueiti ir pasišnekėti . . . Tu pamatysi, kaip aš šnekėsiu . . ."

Jis pakilojo šautuvą ir pakrautė. O aš patempiau lūpą ir, šniurkščiodamas nosį, prašiau Boliuko: — Leisk mane namo . . . Aš niekam nesakysiu . . . tik tai leisk mane . . . — Gali nerėkti, o leisti vistiek neleisiu . . . — jis pokštėlėjo liežuviu, kaip kultuve į žlugtą, ir tuojau pasirodė keli vyrai. Tarp medžių, tamsoje, jų knibždėjo daugybė, baisių ir gikluotų. — Kur dėsim tą rupūžioką? — paklausė vienas, patsai baisiausias, taikydamas mane pagriebti. Kalvis mostelėjo ranka: — Ogi uždaryk malūne . . . Tik duris gerai užremk, o per langus neiššoks, peraukštai . . .

Aš nespėjau nė sužvingti, kai plėšikas pačiuo ir įstūmęs užtrenkė duris. Iš karto pasijutau kaip šulinio dugne. Daužiau duris, verkiau ir prašiau, kad išleistų, bet jie nesiklausė, tik slankiojo pasieniais, ir aš, rodos, girdėjau Boliuką kalbanti: — Tik saugokit ją, neužgaukit . . . Aš jums sakau, po šimtis velnių!

Tada širpi mintis mušė ūmai į galvą, ir aš užmiršau visokią baimę. Juk jis atėjo pasigrobtį Aldonos, o vyras jie nušaus. Mane tik ir uždare, kad negalėčiau nubėgti ir pra-nešti. O kas gelbės Aldoną, kai aš esu čia, uždarytas? . . . O, Dievuli šventas! . . . Aš jau ma-

— Tu tuos kraugerius, pasičiupusius Aldoną ir besinešančius į mišką. Ji šaukia pagalbos, kiek gali, plėšikas muša ją ir tampo už kasy, kad nerėktų. O krikšto tėvas ir Augustas ir krikšto motina ir visi kiti yra nušauti ir guli kraujuose . . . O Dievuli brangus . . .

Gaišti nebuvo kada. Jeigu aš tik nebūsių vyras, tai viskas žus, ir niekas nebeišgelbės jų nuo plėšikų . . . Sukandęs dantis, pirštų galais slinkau prie volo, jungiančio sukamąjį ratą su krumpliniais ratais viduje. Ė, kiek kartų aš karsčiausi ir landžiojau malūno užkaboriuose! O Boliukas nežinojo, kad volo skylė akmenyse yra ištrupėjusi. Tos spragos man užteko pralįsti. Atsargiai nusileidau rato stipinai į vandenį ir pasiklausęs bridau, o kai nebesikiau kojomis dugno, palengvėle skirdamas įsilusį paviršių, pasiekiau antrąjį kraštą.

Aš pasileidau tiesiog į kaimo pusę, kur dainavo kareivių būrys. Pro medžius mirguliuo dvaro žiburiai, o aš bėgau vis pirmyn per suaratus pūdymus, vasarojų ir razienas. Sumirkusios kelnės smuko ir pynėsi tarp kojų, daugiau pirštus į akmenis ir grumstus ir bėgau pasišokėdamas.

Juodi kaimo medžiai jau buvo čia pat. Aš mėginai šaukti, kad išgirstų kareiviai, kurie dainavo. Aš peršokau griovį pačiame galvės gale ir pribėgau prie kareivio, stovinčio su šautuvu po kryžiumi . . . — Eji, eji! . . . — Kas, kas tau, vaike, nutiko? — teiravosi kareivis. — Aš buvau mirtinai uždušęs, ir daužėsi širdis kaip kūju. — Boliukas! . . . Boliukas! . . . ten! . . . — Koks Boliukas? . . . Kas? Sakyk! — nesuprato sargybinis. — Greičiau, greičiau! . . . Boliukas ir plėšikai! . . . Aldonos pasigrobtii! . . .

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ
linkime klientams, draugams ir pažįstamiems
PRODUKTŲ KRAUTUVĖ
Sviežia mėsa, vietos ir importuoti produktai.
ANTANAS MACKEVICIUS, Sav.
4001 S. Campbell Ave., Chicago, IL 60632
Tel.: VI 7-8985

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ
VISIEMS DRAUGAMS IR KLIENTAMS LINKI
LEO'S SINCLAIR SERVICE
LEONAS FRANCKUS, sav.
Gazolino, stotis ir automobilių taisymo dirbtuvė
5759 So. Western Ave. Tel. PR 8-9533

SVEIKINA DRAUGUS IR RĖMĖJUS SU VELYKŲ ŠVENTĖMIS

VALDYBA:
PAUL J. RIDIKAS Prezidentas
NORBERT JANKOWICZ, Viceprezidentas ir Sekretorės pavaduotojas
OLGA RYPKUS Sekretorė ir biznio vedėja
K. M. AUGUST Iždininkas

DIREKTORIAI:
PAUL J. RIDIKAS OLGA RYPKUS
K. M. AUGUST LILLIAN A. TOTH
JOHN E. HARTNETT WILLIAM V. MANKUS
ARTHUR E. TUMOSA

UNIVERSAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION
1800 SO. HALSTED STREET CHICAGO, ILL. 60608
Telefonas: HAYmarket 1-3070

PASKENDUSI VASARA

(Atkelta iš 2-ro psl.)

rinis vežimas išsuko iš kiemo, ir aš išokau į jį. Prunkstė arkliai, švilpė vežėjo botagas. Ir iš užpakalio dundėjo dar kiti. Kareiviai šautuvus laikė tarp kelių. Jie klausinėjo kazin ko manęs, bet aš nesupratau jų žodžių ir stengiausi pro ratų triukšmą įsiklausyti, ar dar nešaukdo...

Liepų kelio pradžioje kareiviai išlipo, ir vadas juos paskleidė grandine. Tada tik sušildėjo šūviai rūmų pusėje, ir jie driokšėjo skaudžiai kartojamą aidu sodne ir kituose trobesiuose. Kareiviai susikūprinę nubėgo pirmyn. Blykčiojo šūvių ugnelės, aikčiojo ir keikėsi. Tartum painius ir neaprepi-

mai didelis sapnas suposi viršum manęs — trenksmas, ugnys ir nutįstantis riksmas... Paskui viskas nutilo...

Kareiviai vaikščiojo po kiemą, ieškodami pasislėpusių plėšikų. Boliuką rado negyvą prie pat kalvės, kur jis tiek metų smagiai daužė priekalą. Dar du drybsojo kas kur. O kitus kareiviai ketino vistiek išgaudyti kitą kartą...

Aldonos nepagrobė. Išblyškusi, pravira burna ir sunkiai alsuodama, draskė baltą skarelę, o daktaras Jurgis raišiojo sužeistą studento ranką...

— Jei ne jūs, kas bebūtų likę iš mūsų? ... Dieve bran-

giausias... Jie jau haigė įsilaužti...

Kareivius sodino už stalo, prašė gerti ir valgyti ir dėkojo be galo. O jų vyresnysis pamatė mane ir paklausė:

— Ar ne tu, vaikpalaiki, buvai pas mus atbėgęs rėkdamas? Iš pradžių mes nieko nesupratom, ko jis nori. Taip buvo užduses.

— Aš stovėjau prie durų visas purvinas, nudaužytomis kojo-

mis, salipusiais plaukais. Mano lūpos buvo sukepusios, o burna išdžiūvusi, kaip kempinė, ir aš negalėjau išarti nė žodžio...

Visi nutilo ir sužiūro į mane.

— Ak, Viešpatie! ... Vyteli, tai tu? ... riktėlėjo Aldona ir griebė mane į glėbį ir bučiavo ir spaudė. Ir pajutau karštas ir dideles ašaras, lašančias ant mano veido iš jos mėlynų akių...

vės: viena aukštyn, anta žemyn. Ta srovė, kuri vos pastebimai krutėjo aukštyn, žengė į ateiį, viltį, auksą ir vadinosi "miljonieriais"; ta srovė, kuri leidosi ledu pakalnėn, reiškia grįžo palaidoje anapus kalnų visas viltis... Niekas jokio kelio nežinojo, kadangi jokio kelio nei kelrodžių nebuvo, o žemė-

lapiai rodė dar tik kai kurias Aliaskos iširtas vietas labiau pakraščiuose. Didžiama krašto — du trečdaliai tebebuvo žemėlapuose atžymėta kaip "neišmatuota".

Slimui nuvykus, Valdeze visoki įrankiai ir apranga buvo perkama pusvelčiui, kadangi nei kelrodžių nebuvo, o žemė-

vyliusių išsipardavinėjo už už kiek kas pasiūlė. Pačios valdžios statistika rodė, kad iš kiekvienų 1000 į Aliaską atkeliavusių vyrų tik vienas vyras pasilikęs išbuvo iki šešių mėnesių. Cyde Slimas pasiliko ir išbuvo be pertraukos 32 metus. Išbuvo dėlto, kad atvyko ne (Nukelta į 4-tą psl.)

ZMOGUS IŠ ŠIAURĖS

Tenai yra šalis; ji moja ir vilioja... Aš noriu grįžt tenai, ir grįšiu būtinai!

Senas Aliaskos "raugas" neapsipranta Chicagoj

Chicagoje, North Park avenue, nuo 1959 metų su nuosava žmona gyvena šiandien jau 86 metų amžiaus vyras keliautojas, nuotykiautojas, šilto ir šalto tikra to žodžio prasme matęs, Clyde (Slim) Williams ir Chicagoj gyvena tik dėlto, kad tais metais sugrįžusį į Chicago automobilis pertrenkė, sulaužydamas abiejų kojų kelius. Nuo to laiko jis savo kojas pakaitė plunksna ir rašinėja atsiminimus, o labiausiai vaikams knygas apie gamtą ir nuotykius. Bet Slimas jau vaikšto abiem stacijas, tiesus kaip nendrė pats paruošia daržą ir sodina gėles, kurias vėliau žmona padeda skinti. Viena jo labai populiari knyga vaikams pavadinta "Dainuojančio draugas" (The Friend of the Singing "One"), kurioje aprašoma eskimo vaiko draugystė su vilku.

ZMOGUS IŠ ŠIAURĖS

Clyde (Slim) Williams, 86-metis "raugas", kurs 32 metus išgyveno Aliaskoj ir 5 kartus ten vėl grįžo.

Photo: Chicago Daily News

Slimas išvyko į Aliaską 1900 metais, būdamas 19 metų amžiaus. Gimęs 1881 metais gyvulių ūkyje netoli Fresno, nuo 10 metų pradėjo tarnauti pas ūkininką vežiku. Suaugant į metus, devynioliktojo šimtmečio pачioje pabaigoje visoje Amerikoje kilo didžiausia aukso "karštligė", pasklidus gandui, kad kur tai kitame pasaulio gale, Aliaskoje, kurią Jungtinės Valstybės vos prieš keliolika metų buvo iš Rusijos pirkusios už 7 milijonus ir 200 tūkstančių dolerių, rasta daug aukso. Nuotykių ieškotojai, pralobti trokštantieji visokiausi charakteriai iš viso kontinento ėmė masėmis traukti. Nuotykiavimo šišo pagautas ištraukė ir Clyde Slim Williams į tą visiškai nežinomą šalį. Iš Kalifornijos laivas nuplukdė į vietą

Aliaskoje, pavadintą Valdez, kur nebuvo nei prielaukos, nei keltuvų; reikėjo iš laivo į krantą iki pažastų vandeniui išbristi. Valdez "miestas" buvo šimtų šimtų palapinių, jokių gatvių, juo labiau šaligatvių, visur purvas, keli mediniai salinai ir šokiams daržinė, o žmonių — tūkstančių tūkstančiai iš viso pasaulio — visi viena karštlige susirgę — tai rasti aukso, prisikasti ir grįžus iš kur atvykęs turtingai gyventi.

Išlipus Valdez į krantą, toliau viską užstojo masyvinis ledynas, kurį kiekvienas gyvas turėjo perlūpti, kadangi auksas buvo anapus ledų kalnų. Pirmas Slimo įspūdis buvo slepiantis: ledyną traukė dvi juodų taškių lyg skruzdėlių sro-

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ

linki taupytojams ir visiems Chicagos ir jos apylinkių lietuviams

CRANE SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

Direktoriai ir Valdyba

B. R. PIETKIEWICZ, Prezidentas

CRANE SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

47 and Rockwell Street. Tel. LA 3-1083

LINKSMŲ IR LAIMINGŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ

VISIEMS DRAUGAMS, BIČIULIAMS, PRIETELIAMS IR VISIEMS CHICAGOS LIETUVIAMS LINKI

Povilas ir Sally RIDIKAI

3354 South Halsted St.

CHICAGO, ILL.

YArds 7-1911

Visiems savo klientams linki linksmų Velykų ir laimingų Pavasario švenčių, o Amerikos lietuviams linki stiprios vienybės, kad galėtume parodyti savo galybę

CHARLES P. KAL DARWIN KAL

ZMOGUS IŠ ŠIAURĖS

(Atkelta iš 3-čio psl.)

aukso kasti, o tik "laip sau" — pasaulio pamatyti. "Pasifikus man truko 32 metai, kol apsi-sprendžiau grįžti", sako jis. "Tokia žavėtina graži šalis!"

Jis per tuos ilgus metus ver-tėsi visokiausiais užsiėmimais: prospektavo (ieškojo metalų), traperiavo (gaudė žvėris), ne-šiojo pašlą, pagaliau paprastai "bomavo", klajodamas nuo Fairbanks iki Nomės, nuo Va-rio Centro iki Dawsono. "Bile tik eiti toliau. Pamatyti, kas yra kitapus kalno", sako jis pats.

Visi Aliaskoje kentė dėl vi-siškos susisiekimo stokos. Visi norėjo suinteresuoti valdžią, kad išvestų nors vieną kelią. Williamsui gimė idėja, — ar kas įkalbėjo, kad 1932 metais jis pasikinkęs šunų roges pats

vienas iš Aliaskos vidurio išva-žiavo 5,300 mylių per Chicagą į Washingtoną įtikinti presi-dentą Franklin Rooseveltą, kad būtina yra reikalinga statyti plentą į Aliaską. Slimo kelionė truko 68 dienas. Per tą visą lai-ką jis nė vieno žmogaus nesu-liko. Paklaustas, ar nebuvo nuobodu, atsakė: "O, ne! Idomu. Beabejo, nelengva vienui vien-am būti dykumoje speiguose, bet žmogui nėra kada nuobo-džiauti turint prieš save visą tą gamtą ir matant, kaip tau pra-cinant elniai nustebe žiūri, pir-mą kartą savo amžiuje maty-dami žmogišką dvikojį". Jis kalbėjo apie Vrangelio kalnus, apie sniego laukus ir užšalu-sius ežerus, apie indėnų kaimel-ius, šniokšciančias upes, nak-ties metu tokias šviesias žvaig-

ždes, kad jų šviesoje galim-nutalkyti šautuvą, ir mėnuli, kuris išlipęs per kalnus yra toks didelis, kaip kubišo dug-nas.

Labiausiai Slimas mėgsta kalbėti apie laukinius žvėris ir čiabuvius — ypač eskimus.

Jis karštai užsisotja vilkus. "Vilkas yra labiausiai šmežia-mas žvėris, sako Slimas. Jis už-puola žmones tik knygose. Su vilku galima greit susidrau-gauti, tik reikia žinoti kaip tai padaryti. Vilkas yra pavyzdin-gas lojalus šeimos narys; jis veda tik vieną patelę ir vilko staugimas yra pati gražiausioji daina!"

Pats tiek ilgai gyvenęs lauki-nėje gamtoje, jis su ypatingu pomėgiu vis ir vėl grįžta prie žmonių ir jų gyvenimo nesve-tingoje šiaurės dykumoje. "Vien-as dalykas, tai jų tarpe nėra at-ci-ty", jis sako. "Jie mato savo akimis, kad gamta pati viena negalėtų tvarkytis. kažkas to-kio joje ar už jos yra. Tai yra, ko pati gamta moko... Bet jūs su savo civilizuota religija, kuri teigia, pavyzdžiui, kad šuo neturi sielos. Aš tokiam teigi-mui negaliu tikėti."

Aliaskos indėnai tiki, kad vis-kas turi sielą, net medžiai. O eski-mai — tai bene vienintėliai žmonės pasaulyje visiškai be iš-didumo ir ne savanaudžiai. Ir tai yra jų religija. Tik mylėk savo artimą. Slimas eskimais staciai sužavėtas. "Jų civiliza-cija yra didžiausia, kokia kada yra buvusi", jis sako. Ten nėra jokio kriminalo, nei vagysčių, nei žmogžudysčių. Jiems jokie įstatymai nereikalingi. Jie daro tik tai, kas teisinga. Jie visiškai nežinojo, kas yra melas. "Bet štai atėjo baltasis žmogus su savo 152 religijomis. Ir visos jos remiasi tomis pačiomis knygomis. Ir kiekviena sakosi esanti tikroji".

Kaip tos atneštos religijos ga-li susukti primityvio žmogaus galvą, Slimas papasakojo tok-

LITHUANIANS IN CANADA

Valio, Kanados lietuviai! Jie pastatė ant savo. Kiek visokių pesimistinių kalbų ir raštų pri-siklausėme, kai keli ambicingi kanadiečiai sumanė išleisti kny-gę anglų kalba apie Kanados lietuvius. "Kap po to, tep ir nie-ko", sako žematiškias galvosū-kis. Bet štai "po valandėlės ir apent", avansinės kritikos ne-pabūgę, jie stvėrėsi darbo iš pe-lies ir šiandien laiškoniško at-nešta prašant paminėti knyga "Lithuanians in Canada" ir sa-vo solidumu, ir išvaizda, for-ma, svoriu, ir turiniu daro nebe įspūdį, o siurprizą ir tai geriaus-ia prasme.

"Spausta Lights Printing and Publishing Co. and Time Press Litho, Toronto, kaip sakoma "liuksusiniame popieriuje", 370 puslapių, labai gausiai iliustu-ota, techniškai be priekaištų atlikta knyga labai tvirtai įris-ta storais viršais su aukso įspau-dais frontiniame puslapyje — "Lithuanians in Canada", nu-gurėlėje "Canada Ethnica V — Lithuanians in Canada" net vi-sų šešių redaktorių pavardės atspausos. Telesforo Valiaus padarytas skoningas aplankas su Gedimino Stulpais ir Kana-dos Klevo Lapu. Redagavo Pr. Gaidis, S. Kūrys, J. Kirdelis, J. Puzinas, A. Rinkūnas ir J. Sun-gaila, bet copyright kažkodėl palikta vienam Pr. Gaidiui. Įzo-dis arba pratarinė prancūziškai ir angliškai parašyta Kanados

atsitikimą. Jam Vrangelio kal-nuose su vienu jaunu indėnu Tommy medžiojant kalnų ožius, kurių priartėjant reikė-jo ypatingai ilgai laukti, indėnas atrodė kažko labai susirū-pinęs. Pagaliau indėnas pats pasisakė, kas jį krinto. Jis pa-klausė:

"Šlimai, kaip tu manai, ku-rio iš jų yra tiesa — mano tėvo religija, ar misionieriaus reli-gija?..." Mat jaunas indėnas tą žiemą buvo dirbęs krikščio-niškoje mišijoje. "Aš manau, Tommy, kad tavo tėvo religija turi tiesą", atsakęs Slimas. Tommy kurį laiką tylėjo giliai susimąstęs, pagaliau pasakė: "Aš manau, kad aš esiu pats pamatyti", ir tai taręs pa-sistatė šautuvą prie pasmakrio ir paspaudė gaiduką. Jis nuėjo pats pamatyti...

Apie sumiescionėjusius žmo-nes Slimas turi savo nuomonę. "Jie per daug nutolo nuo gam-tos", jis sako. "Tas nutolimas jiems atsiliepia. Nemoku pasa-kyti kaip, kodėl jie mėgsta ne-silaikyti žodžio, meluoti per akis, pasidaro saunaudžiai. Šiaurėje skubės tau pagelbėti iki savęs pantukojimo. Čia gi (miestuose) — peilis į nugarą, jei esi bent vieno dolerio ver-tas..."

Tenai yra šalis; "ji" moja ir vylioja...

Aš noriu grįžti tenai, ir grį-siu būtinai! — pradėjo svačioti 86-metis Aliaskos "raugas"*) (kurs po 1932 metų grįžimo jau penkis kartus buvo į Aliaską sugrįžęs. Ko? Nesvarbu ko? Kur? Nesvarbu kur. "Ten, kur kalnai neturi vardo ir upės teka Dievas nežino kur. Vien, citi, keliauti. Aptinki upelį ir seki išilgai jo vingius, norėdamas sužinoti, kur jis nuteka. Taip gali atsidurti prie Beringo są-siaurio arba Pacifiko pakraus-tyje. Nesvarbu..." ir kfeik pa-tylėjęs baigė:

"Nebe tas šiandien ir Alias-koj. Jau beveik kaip ir čia, vis-kas civilizuota, išplanuota. Ne-biliko tikrai įdomių vietų citi, keliauti."

*) P. S. Sentis užgrūdytus šiaurie-čius amerikiečiai kaip ir kanadiečiai vadina angliškai "sourdough", kas lie-tuviškai reiškia raugas. Kodėl rau-gas? Todėl, kad šiaurėje nesant duo-nos keptuku, ją turėdavo kiekviena šeima pati kepti, o neprigaunant mie-lių tekdavo išragusios teslos gnu-žai atidėti sekančiam keptimui, kad būtų kuo užraugti. Tas teslos atidėtas gniužulis buvo vadinamas "dough" (raugas), sourdough — rūkštas rau-gas. J. Pr.

šimtmečio komisijos komisto-nieriaus John Fischerio ir Ka-nados etninės spaudos federa-cijos prezidento Charles E. Do-jack. Knygoje bendradarbiauja 20 žinomų vardų, k. a. Dr. J. Gimbutas, Dr. Marija Ramunie-nė, Anastazija Tamošaitienė, Telesforas Valius, Dr. J. Kaske-lis, Dr. Algirdas Budreckis ir t. t.

Knyga padalinta sekančiais skyriais: Iš Lietuvos į Kanadą; Lietuvių religiniai centrai; Lietuvių švietimo srityje; Įvai-rūs meniniai talentai; Susisie-kimo priemonės; Socialinė ir labdaros veikla; Politiniai as-pektai; Sportinė veikla; Profesionalai, ir Atsiekimai biznyje ir industrijoje.

Ši knyga yra penktoji iš ei-lės Kanadoje išleista grupėje knygų, pavadintų Canada Eth-nica. Pirmoji yra "Indėnai ir eskimai Kanadoje" (dar neiš-

leista) 2. Islandiečiai Kanado-je; 3. Vokiečiai Kanadoje; 4. Ukrainiečiai Kanadoje. 5. Lie-tuviai Kanadoje. Placiu vėliau, knyga per-skaičius. J. Pr.

ATSIŪSTA PAMINĖTI

Skautų Aidas 1968 metų Nr. 1 ir Nr. 2, du numeriai iš karto. Nr. 1 skirtas Lietuvos laisvės kovos metams, antrasis datuo-tas 1918 vasario 16 1950 50, rei-

škis skirtas Lietuvos Nepri-klausomybės atstatymo 50 me-tų sukakčiai pagerbti. Abudu ir viršelyje ir tekstuose skoningai ir gausiai iliustruoti. Vyr. re-daktorius v. s. Antanas Saubi-tis, redaktinė komisija: kun. Jėzuitas Antanas Saulaitis, kun. Stasys Yla, Ona Saulaitienė, Stefa Subatienė, Česlovas Ki-liulis, Petras Molis ir Adolfas Venstauskas. Abiejuose nr. ap-sėmi vaizdelių iš lietuvių skau-tų veiklos.

Visiems savo klientams ir draugams linkime linksmų ir laimingai praleisti Velykų šventes!

BANGA T.V.

Pardavimas ir taisyimas vietinių ir užsienių TV ir radio aparatų.

2649 W. 63rd St., Chicago, IL. Tel.: 434-0421
P. RUDENAS K. ŠIMULIS

Linksmų Pavasario Švenčių — Velykų visiems naujieniečiams ir draugams linki

JUOZAPAS BALCIŪNAS

LIETUVIŲ TAUTINIŲ KAPINIŲ PREZIDENTAS
Lietuvių Auditorijos rėmėjas ir Naujienų skaitytojas
nuo pirmo Naujienų numerio.

7155 SO. SACRAMENTO AVE. TEL.: GROVEHILL 6-5078

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linkime mūsų visiems kostumeriams ir draugams

STANLEY LITVINAS, PRESIDENT

Carr-Moody Lumber Co.

3039 SO. HALSTED STREET TEL. Victory 2-1272

SOPHIE BARCUS RADIJO ŠEIMA

IR

LIETUVIŠKOS RADIJO VALANDOS BENDRADARBIAI

LINKI VISIEMS LIETUVIAMS

LINKSMIAUSIŲ

VELYKŲ ŠVENČIŲ!

Aldona Barcus Daukus ir josios vyras Feliksas Daukus

VISOS SOPHIE BARCUS RADIJO ŠEIMOS PROGRAMOS IŠ WOPA 1490 kil. AM.

Lietuvių kalba: Kasdien nuo pirmadienio iki penktadienio 10—11 val. ryto — Sešta-dienį ir sekmadienį nuo 8:30 iki 9:30 val. ryto.
VAKARUSKOS: pirmadieniai 7 val. vakaro.

7159 South Maplewood Avenue TEL.: HEmlock 4-2413
CHICAGO, ILLINOIS 60629

PAVASARIO ŠVENČIŲ — ŠV. VELYKŲ PROGA ŠVEIKINA CHICAGOS IR JOS APYLINKĖS LIETUVIUS

JOHN J. KAZANAUSKAS
MUTUAL FEDERAL SAVINGS AND LOAN ASS'N. PREZIDENTAS

VISI DIEVAI MIRŠTA IR KELIASI

Pomirtinio gyvenimo idėja jokiū būdu nėra specifinės krikščionių galvosenos produktas. Senovės klynaščiuose randamos maldos, kuriose dievų prašoma, kad teiktųsi mirusiajam suteikti naują gyvenimą. Žmonių formos šioje žemėje vaikščiojusieji Oriento dievai, kaip antai Oziris Egipte, Adonis Fenikijoje, Baalas Babilonijoje po savo mirties prisikėlė naujam dangiškam gyvenimui. Romėnai tikėjo ir kalbėjo, kad daug jų imperatorių iškeliavo staciai į dangų; tą patį didysis Homeras rašė apie savo didvyrius. Legenda pasakoja apie Heraklą, kad jis atlikęs savo uždavinius šioje žemėje, debesyje į dangų nuskrido.

Žmogus pasigamino dievus į save panašius, tai yra pagal savo paveikslą ir charakterį ir pats būdamas mirtingas, aišku, kitaip negalėjo manyti, kaip kad ir jo padarai priklausau nuo to paties liūdnio likimo, dažnai triviališkoms priežastims pavėjus. Pavyzdžiui, Grenlandi-

jos gyventojai tikėdavo, kad vėjas gali užmušti net pačius stipriausius jų dievus ir kad šunį paleis dievas neišvengiamai turi mirti. Išgirdę pirmą kartą apie krikščionių Dievą, jie pirmiausiai klausė, ar tas Dievas miršta, ir užtikrinus, kad nemiršta, jie buvo nepaprastai nustebę, sakydami, kad tai tikrai turi būti didelis dievas.

Pirmiems baltiesiems atsikrausčius į Ameriką ir išmokus su indėnais susikalbėti, vienas iš pirmųjų klausimų, žinoma, buvo apie dievus ir tikėjimą. Vienas šiaurinės Amerikos indėnų išminčius aiškindamas, kaip pasaulį sutvėrė Didžioji Dvasia, vieno JAV pulkininko Lodge paklaustas, kokia dvasia — geroji ar piktoji — atsakė: "O, nei ta, nei ta...", pridurdamas, kad ta Didžioji Dvasia, kurią jis turi galvoje, yra mirusi seniai seniai. "Tiek ilgai ji tikrai nebūtų galėjusi išgyventi", teigė raudonodžių išminčius.

Filipinų salų gyventojai pa-

Š. m. kovo mėn. 21 d. VLIK-o pirmininkas dr. J. K. Valiūnas padarė viešą pranešimą ir atsakinėjo į klausimus Sydney apylinkės lietuviams "Dainavos" salėje. Nuotraukoje (iš dešinės): Sydney apylinkės pirmininkas A. Dudaitis, apylinkės kapelionas kun. P. Butkus, VLIK-o pirmininkas dr. J. K. Valiūnas ir ALB-Krašto Valdybos pirmininkas S. Narušis.

aiškino ispanų konkvistadorams (užkariautojams), kad Pasaulio Kūrėjo kapas yra Cabanjan kalno viršūnėje. Afrikos juodųjų hotentotų genties dievas ar dieviškas didvyris Heitsi-cibib mirė kelis kartus ir kelis kartus vėl prisikėlė. Jo kapai esą randami sruose ruvinose kalnų tarpekluose. Hotentotas pradedamas pro bet kurį šio dievo kapą meti į jį akmenį, sukaldėdamas maldele "Duok man dang raguocių".

Savo didžiojo dievo Zeuso kapą Kretos saloje graikai turistams rodydavo dar mūsų šimtmečio pradžioje.

Dionizo kūnas esą palaidotas Delfuose (Delphi) greta auksinės Apolono statulos ir ant jo antkapėje buvęs įrašas: "Čia ilsisi mūsų Dionizas, Semelės (Zemelės) sūnus". Kitais graikų padavimais, pats Apolonas (Apollo) esąs palaidotas Delfuose ir ant jo kapo Pyta-

goras išrantęs įrašą, išaiškindamas, kad šį dievą nužudęs pitonas ir kad jis guli palaidotas po tripodu (tripodas — trikojis pėdestalas, ant kurio sėdėdama didžioji Apolono kunigė Pylija Delfuose skelbdavo pranašystes).

Didieji Egipto dievai irgi nei vienas neišvengė bendro visiems likimo. Jie taip pat augo, senėjo ir mirė. Tik kai žymiai vėliau egiptiečiai išrado įbalnavimo techniką ir meną ir galėjo į mumiją pavertę savo dievus ir didžiūnus istaikyti "amžinai" nesutrūnijusius, tai davė pagrindą tikėti bent tokių negendančių mumijų sėlių nemirtingumu ir ta pati prielaidą buvo suteikta dievams. Dėlto kiekviena Egipto provincija buvo išsistačiusi dievų kapus, kuriuose laikydavo savo mirusiųjų dievų mumijas. Oziris (Osiris) mumija buvo laikoma Mondese; Thinis didži-

vosi dievo Anhourio mumija, o Heliopolis didžiudavosi turis patį dievą Tumusą (Toumou).

Babilonijos dievai, nors žmogiškoje formoje nesirodė, o pasirodydavo savo garbintojams tik sapnuose ir vizijose, tačiau savo garbintojų buvo įsivaizduojami ne kitaip, kaip turėję žmogaus formą, žmonių jausmus ir aistras ir žmogišką likimą, kad jie kaip žmonės gimė, kaip žmonės mylėjo ir ne kentė, kaip žmonės kovėsi ir kariavo ir kaip žmonės mirė. (Iš Sir James G. Frazer: The Golden Bough).

Dėlto žymus egiptologas Oskar Plānek ir sako: "Be mito apie mirštantį ir prisikeliantį Dievą antikinės (senovės) pasaulis vargu būtų įsikėjęs į Jėzaus prisikėlimą. Apaštalai pasinaudojo egiptiečių ir graikų pasaulyje viešpatavusiais religiniais įsivaizdavimais, kuriais ir pripildydavo savo krikščioniškų pamokslų turinį." J. Pr.

REMKITE TUOS BIZNIERIUS, KURIE GARSINASI "NAUJENOSE"

Linksmų Velykų švenčių visiems savo kostumeriams ir draugams linki

KAZYS ČESNAUSKAS

Generalinis kontraktorius namų statybai

6928 So. Maplewood Ave.

HE 6-2812

Su gražiausia Pavasario švente ŠVENTOMIS VELYKOMIS visus lietuvius sveikina

JOHN ZURIS, Advokatas

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ VISIEMS LIETUVIAMS LINKI

Paul Smith and Co. ir Peter Vilkelis

2444 W. 71st St., Chicago, Illinois
Phone HE 4-0680

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ LINKI SAVO KLIENTAMS IR DRAUGAMS

ST. CASIMIR MONUMENT COMPANY

HAROLD E. NELSON, Sav.

3914 WEST 111th STREET

Vienas blokas nuo Sv. Kazimiero kapinių
Tiesiog ten, kur busai sustoja

Dėl gražesnio, geresnio paminklo prieinamesne kaina — kreiptis prie Mr. Nelson

Telefonas — CE 3-6335

Su gražiausia Pavasario švente Šventomis Velykomis visus savo kostumerius, draugus ir pažįstamus sveikina

GUZAUSKAS BEVERLY HILLS FLORAL CO.

"KAS TIK ĮMANOMA GĖLESE"

2443 W. 63rd St. Tel. PRespect 8-0833

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linki visiems savo klientams ir draugams

ANTANAS VILIMAS

PERKRAUSTYMAI ARTI IR TOLIMŲ DISTANCIJŲ

823 West 34th Place

CHICAGO, ILLINOIS

Tel.: FRontier 6-1882

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ visiems lietuviams ir draugams linki

BUČO DARŽAS

WILLOW WEST INN and PICNIC GROVE
RICHARD & HELENE BUTCHAS IR MARY BUTCHAS
83rd St. and Willow Springs Road,
Willow Springs, Ill.
Telefonas TErMinal 9-9564

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linkime visiems savo klientams ir draugams

Frank's Television & Radio, Inc.

PARDUODAM IR TAI SOM

Savininkai PAULIUS ENDZELIS, JUOZAS BENDORAITIS

3240 So. Halsted St. CALumet 5-7252

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linki visiems savo klientams ir draugams

CIRCUIT T. V. AND RADIO SERVICE

DAN LIŪTIKAS, savininkas

PASIRINKIMAS SPALVOTŲ AR PAPRAŠTŲ TELEVIZIJŲ • RADIJŲ • STEREO • ŪRO VESINTUVŲ • TAI SYMAS.

2412 WEST 71st St., Chicago, Ill. 60629, Tel.: 471-2446

LINKI LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ VISIEMS KLIENTAMS IR RĖMĖJAMS

Federal Savings and Loan Association

Chartered and supervised by the United States Government

IŠ SAVO NAUJŲ PATALPŲ
2212 WEST CERMAK ROAD — CHICAGO, ILL. 60608
Phone: VIRginia 7-7747

VADOVYBĖ:

JOHN J. KAZANAUSKAS
Prezidentas

CASIMIR G. OKSAS
Executive Viceprezidentas

PETER KAZANAUSKAS
Viceprezidentas

STEPHANIE SIMONAITIS
Sekretorius - Išdėninkas

ANTHONY L. LAPINSKAS
Skr. - Išdėninko padėjėjas ir advokatas

DIREKTORIAI:

JOHN J. KAZANAUSKAS

PETER KAZANAUSKAS

PETER KRAUJALIS

ANTHONY L. LAPINSKAS

WALTER MISEVICH

CASIMIR G. OKSAS

JOAN K. OKŠAS

"PLANINGAS TAUPYMAS MOKA GERUS DIVIDENDUS"

Dienų skėvelėdros

X.
Dar bent trumpai žvilgtelkime į keletą rašytojų, kurių lūpose vieši rūstus okupanto persamas terminas banditai.

Štai Alb. Žukauskas rašo apie "1945 m. rudenį buržuazinių banditų nužudytą lenkų poetą Buinickį". Tuo tarpu "Vilniaus universitete" pranešama, kad poetą nužudė 1944 m. rudenį, ir tai lenkų nacionalistai.

Ed. Selefonis iš profesijos gydytojas, savo noru viešėjęs Kazachstano plėšinio rašo: "Nežinau ar kaltinti save, kad tuo metu, kai vienas kitas asuoniolikametis mano bendramiškis su ginklu rankoje kovojo prieš lietuviškuosius nacionalistus, aš tapau lyriku..."

R. Narėcionis rašo: "Sešiolik-

mečiui jau teko kaktomušom susidurti su pokario klasių kova. Susipainiojęs sudėtingoje pokario meto situacijoje, suklaidintas buržuazinių nacionalistų propagandos, patekau kalėjimui. Tarybų valdžia ne tik atleido už mano klyskelius — ji man padėjo tapti ir rašytoju".

O ar tarpe (tarp kalėjimo ir rašytojo amato) nebuvo "stribo" verslo?!

P. Treinys, teatro direktorius rašo labai trumpai: "Nuo bandito kulkos žuvo mano brolis".

V. Eubnys rašo: "Lankiau pirmąją gimnazijos klasę, gyvenau su žymiai už mane vyresniais gimnazistais. Klausiausi jų labai įvairių kalbų, o ypač zavėjau vienu šeštoku, geltonplaukiu aukštu vaikinu, kuris rašė eilėraščius. Netrukus

M. ŠILEIKIS

Pavasaris prie Šed Akvariumo (akvarelė) Nuotrauka I. D. Filho

tas vaikas dingio. Dingo ir dar vienas šeštukas iš gretimo kambario. Po kurio laiko sužinojome: abu išėjo į banditus ir žuvo. Žuvo ir kiti mokslėiviai, kuriuos aš pažinojau — komjaunuoliai. O kitais metais ir aš pats vos-vos išlikau gyvas: banditų kulkų sunkiai sužeistas, visus metus negalėjau lankyti mokyklos".

V. Mozūriūnas rašo, kad Leipalingyje iki 1948 m. "nacionalistinės banditų gaujos, trukdamos gyvenimą", buvo nužudė 3 partorgus.

Ak, tokiomis sąlygomis, kaip okupacija, vyksta įvairūs sąvokų supainiojimai. Štai Alg. Mikuta (gimęs 1943 m.) rašo: "Kai mokykloje klausdavo, kur tėvas, atsakinėdavau, kad nežinau, nors matydavau, kaip senelė virdavo žirnių košę, grūzdavo jį puodus ir dėdavo į fanerines siuntinių dėžutes, o senelis piauštydavo tabokos lapus. Žinojau, kad tai tėvui..." Tė-

vui okupanto ištremtam į Komitolumas.

Dabar sūnus dirba okupanto spaudoje ir, deja, užgria plėšinių ir kitas vietas, kur jo paties tėvas ir dešimtys tūkstančių artojų vargo ir mirė.

Bet — bent nesusitėpa savo lūpų žodžiu banditas!

Ana, A. Drilinga rašo:

"Karo nemačiau — tik girdėjau kažkur už dešimčių kilometrų gaudžiant patrankas, sprogstant bombas. Girdėjau, bet nemačiau. Mačiau pokario metus. Su košmarisku sudėtingumu. Kai maišėsi džiaugsmas ir skausmas. Pirmųjų traktorių burzgesys dieną ir kulkosvaidžių kalenimas naktį. Pamokos apie Revoliuciją ir susprogdinti valsciaus partorgo namai. Bundanti neapykanta. Nesuvokdamas, kas — kaltas, kas — ne, neapkenčiau vieno: mirties. Priverstinės, per anksti atėjusios mirties.

Šią neapykantą išsaugojau. Ir dabar ją jaučiu. Gal todėl,

kad žmoguje visada gyvi du prieštaringi jausmai — meilė ir neapykanta. Neapykanta sustiprina meilę. Neapykanta tam, kas trukdo mylėti.

Mylėti ir neapkęsti mokė gyvenimas. Mokė žmonės. Mokė ano meto jaunystė. Tur būt, ne veltui įstojau į komjaunimą dar tada, kai naktimis tebeaidėjo kančios riksmas. Kai dar buvo pavojinga turėti pilką bilietą su Lenino silueta".

O kad "Lenino silueta" gynė NKVD divizijos nei žodelio?!

XI.

Viso, Tarybų Lietuvos Rašytojuose "susibūrę" gyvų ir mirusių kone 150 rašytojų. Apie pačius jaunuosius ir ne taip jaunos, kaip antai: Sąjg, Vl. Šimky, Martinaitį, Urnevičiūtą, Vaičiūnaitę, Vainilaitį, Keturakį ir dar keletą "nei žodžio". Mat, tokia mano — liaudies "priešo" dalis! Tas egzempliorius, kuris pateko į mano rankas, yra su... broku. Trūksta kelių dešimčių puslapių. Turinje suminėta šis ir tas, o teksto nieko. — grynai balti puslapiai!

Beje, "Rašytojuos" esama ir kitataučių. Ana, Kanovičius, ("gimiau žydų šeimoj Jonavoje"), kaip knygoj pastebėta, rašo rusų kalba. Metelskis—rusas, Gelbakas — rusiškai pasirašo ir t. t. t. Yra A. Morkus, bet nėra į anapus grįžusio Margerio. Nėra A. Keliuocio, nėra R. Mackonio, Mačernio, Dervinio ir kt. Jiems, matyt, teledžiama rašyti "Gimtajame Krašte".

Pabaigai po ištrauką iš rašytojų, kurie apsieina be žodžio banditai. Ir taip.

R. Lankauskas (g. 1932 m.) rašo:

"Kartais stebiuos, kaip neperseniausiai griudėję įvairūs pasmerkimai neužgniaužė manyje noro rašyti. Žinoma, aš nesigailiu, kad ėjau sunkiu keliu, užuot važiaavęs tą atstumą miškame limuzine ir pasiekęs daugiau komercinių, negu kūrybinių laimėjimų. Rašytojas gyvena tik vieną kartą ir turi elgtis pagal savo širdies liepimą. Literatūrą kūrta ne miklūs apsišaukėliai, ne tuščiakalbiai rėksniai, besišvaistantys žlugdančios kritikos lazda, bet tie, kurie sugeba ją kurti. Rašytojas privalo sakyti tiesą apie tikrovę. Jeigu jis to nedaro — jis nėra rašytojas.

Negalima kaltinti rašytojo, kai jis paliečia neigiamus reiškinius, nes pats neigiamų reiškinų atskleidimas jau yra teigiamas faktas.

Kūryba neįmanoma be atitinkamų sąlygų, be didelio patyrimo, erudicijos ir dvasinės laisvės".

V. Kubilius (g. 1928 m.) sakosi:

"Šiandieninei mūsų kritikai ypač kenkia pataikavimas pagarsėjusiems vardams, paneigiamas tonas. Reikia rimtos ir objektyvios analizės. Reikia tiesos apie kiekvieną kūrinių — be atsargaus apsižvalgymo ir dosnių avansų. Kritika, man rodos, turi būti literatūros proceso pa-

grindinių oponentu, sąžiningu jos vertybių, kelių ir galimybių tikrintoju.

Rašydamas apie literatūrą, noriu likti bent truputėlį nepriklausomas nuo konjunktūros ir mados, tačiau ne visada tai pavyksta. Ne kartą esu musivylęs kritiko darbo prasmingumu. Bet atsargoje paprastai lie-

ka vienas argumentas, vardan kurio vėl imi rašyti. — reikia skiepyti meilę lietuviškam meniniam žodžiui, reikia rūpintis jo augimu, sveikata ir ateimi."

J. Cičėnas

(Pabaiga)

PIRKITE JAV TAUPYMO BONUS

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linki visiems savo kostumeriams ir draugams

ZOLP'S MILLWORK
LIETUVIŲ ĮSTAIGA
SYLVESTRAS ir MARIE ZOLP, Sav.

3554 South Halsted Street
Tel.: YArds 7-2576

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ VISIEMS CHICAGOS
LIETUVIAMS LINKI

AL. G. KUMSKIS su ŠEIMA

Visiems Amerikos Legiono nariams, kariams, draugams ir pajistamiems linkiu linksmi ir laimingai praleisti Velykų šventes

BEN POCIUS,
COMMANDER
Darius-Girėnas Post Nr. 271

American Legion, Dept. of Illinois
4416 So. WESTERN AVE.,
CHICAGO, IL.
Tel.: LA 3-8484

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ
linkiu visiems savo klientams ir draugams

HEATING CONTRACTOR
DOMAS ŽUKAUSKAS, Sav.
HEATING & SHEET METAL

4444 So. Western Ave., Chicago, IL 60609
Tel.: VI 7-3447

Visiems mūsų klientams ir draugams linkime gerų ir linksmų Velykų švenčių

CHERRY MEAT PACKERS, Inc.
4750 So. California Ave., Chicago, IL 60632
Tel.: YA 7-1200

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linkime visiems savo klientams, draugams ir pažįstamiems

KRISTINA IR EMILIS KURAIČIAI
MAISTO KRAUTUVĖ

2500 W. 69th St. Tel.: PRospect 6-2229
CHICAGO, ILL. 60629

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
SAVO KLIENTAMS IR DRAUGAMS

PALANGOS VALGYKLA
JUOZAS IR JADVYGA BARTKAI

6918 So. Western Ave.
Phone GR 6-9758

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ
linkime visiems mūsų klientams ir draugams

ALBINAS BENIULIS

5301 S. Talman Ave., Chicago, IL 60632
Tel.: RE 7-7083

Baldų pervežimas mieste ir toliau

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
visiems kostumeriams ir draugams linki

GRAY'S SHELL SERVICE
Savininkas PETRAS GRAŽINSKAS

6654 S. California Ave., Chicago, Ill. 60629
Tel. PR 8-9676

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linkime visiems savo klientams, draugams ir pažįstamiems

CLUB ROMA
RAMUTĖ IR VYTAS BUTKAI, Sav.

2539 West 69th Street
Tel.: 476-9572

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ
linkime savo klientams, draugams ir pažįstamiems

AUDYKLA "JUOSTA"
STANISLOVAS YURKUS

2448 West 71st Street
Chicago, Illinois. Tel. 737-5529

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
savo klientams ir draugams linki

CLUB MAPLEWOOD

JUOZAS IR ELLA VAICAICIAI, Sav.

4258 So. Maplewood Ave. Tel.: 847-0580

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linki visiems savo klientams, draugams
ir pažįstamiems

LIETUVIŲ KLUBAS

KUNIGUNDA, Sav.

Ivairūs vietiniai ir importuoti gėrimai. Fox Head "400" beer

2547 W. 71st St. Tel. 436-1566

HAPPY EASTER TO ALL OUR

CUSTOMERS AND FRIENDS

COLUMBUS

SAVINGS and LOAN ASSOCIATION

2525 WEST 47th STREET Lafayette 3-4284
CHICAGO, ILLINOIS 60632

CHARLES J. KOZLOWSKI, Secretary and Mgr.

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
savo klientams ir draugams linki

JOS TAVERN

JUOZAS KASPERAVICIUS, Sav.

2419 W. Marquette Rd.

ir

"DELTA" LOUNGE

5640 W. 87 St. Tel.: GR 6-9365

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linkim visiems savo klientams ir draugams

DOUBLE "K" TAVERNA

KAZYS ir KRISTINA AUGUSTIS

4558 So. PAULINA STREET
Tel. 927-7267

Vliko pirmininkas J. K. Valiūnas informavo Filipinų respublikos prezidentą Ferdinandą Marcos apie Lietuvos okupaciją ir sunkią krašto gyventojų būklę. Vliko pirmininkas įteikė Filipinų prezidentui memorandumą ir prašė padėti išlaisvinti rusų pavergtą Lietuvą.

BORIS PASTERNAK

APYNIAI

Po uosiu, apipintu gebenėm,
Nuo darganos mes ieškome landynės.
Mums nugaras apsiaustas dengia,
O mano rankos tave apipynė.
Suklydau aš. Tankmės krūmynai
Ne gebenėm apvyti, o apynių vijokliais.
Tai duok man apsiaustą, lyg plynėj
Jį po savim visu pločiu paklokim.

Vertė S. Aukštaitis.

KRILOVAS

PRAEIVIAI IR SUNYS

Bičiuliai du jau vakaro metu sau ėjo
Ir svarbų reikalą aptarinėjo.
Staiga, iššokęs iš už vartų,
Sunelis leidosi juos lofi.
Be jo dar antras, — trys iš karto,
Bematant iš visų kiemų
Subėgo puskapis čia jų.
Praeivis griebė net ir akmenį jiems tvoli.
"Nereikia taip, bičiuli! Mudu ir abudu
Šunis bei jų lojimą neįveiksime,
Tik dar labiau įsirsti juos nuteiksim.
Eiva pirtyn! Jau aš gerai žinau jų būdą".
Ir žingsnių apie kapą tik paėli reikėjo,
Sunų lojimas vis kaskart silpnėjo,
Galop praeiviai jų nebegirdėjo.

Į ką bevelgtų pavyduoliai,
Sukels jie amžinai lojimą;
O tu keliauk, kaip ėjęs ligi toli.
Palos, palos ir liautis ima.

KRILOVAS

DAGILIS IR BALANDIS

Į spąstus nelėmtai įkliuvo Dagiliukas.
Vargšelis blaškėsi, mėtlėjojos.
Balandis jaunas, bet iš jo tyčiojos:
"Nejau ne gėda, — sako, — vidury dienos
Į spąstus įkliuvai, broliukai?
Mane jau taip pigiai nesuvilios:
Dėl to aš tikras ir matau" . . .
Tik žiūri, kad ir pats į kilpas įsivėlė.
Se tau!
Nelaimė kito — tai ne juokas, balandėli!

VELYKŲ ŠVENČIŲ PROGA

nuoširdžiai sveikiname visus mielus savo bendradarbius,
klijentus, draugus, pažįstamus ir bendrai visą lietuvišką
visuomenę, linkėdami šventiškos nuotaikos bei linksmybės,
tyro džiaugsmo su vidiniu pasitenkinimu, pelnyto
pasisekimo ir geros sveikatos!

LEONAS REAL ESTATE

2735 West 71st Street Chicago, Ill. 60629
Tel.: Walbrook 5-6015

rašą. Dr. Valiūnas tuojau painformavo apie tai Lietuvos Diplomatinijos Sefą.

Visuose tuose žygiuose Vliko pirmininkui daug padėjo Maniloje gyvenęs R. G. Vildzius, Jis paskirtas Vliko įgaliotiniu Filipinuose. (E)

pasveikink savo draugus per "Naujienas"

PIRKITE JAV TAUPYMO BONUS

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linki visiems savo kostumeriams,
draugams ir pažįstamiems

BRUNO'S PAINT AND HARDWARE

Pittsburgh paints - varnishes - Glass - sundries - Toys & model supplies.

2612-14 West 71st St. GR 6-2427
Chicago, Ill. 60629

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linki visiems savo kostumeriams,
draugams ir pažįstamiems

GINTARAS RESTAURANT

MARIA IR JUOZAS ROCKAI, Sav.

2151 W. CERMAK RD. Tel.: VI 7-8179
CHICAGO, ILL. 60608

Linksmų Velykų švenčių linki visiems
savo kostumeriams ir draugams

K. JAKUS

Siuvejas ir valytojas moteriškų ir vyriškų drabužių
10302 S. Michigan Ave. Chicago, Ill. 60628
Phone Pullman 5-1168. Res. WA 8-5661

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linki savo klientams, draugams ir
pažįstamiems

BRUNO KLEMKA

Home Builder and General Contractor

10040 So. Kilpatrick — Oak Lawn, Ill.
Telef.: 424-3810

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linki visiems savo kostumeriams
ir draugams

GEO. A. SUKYS

MORTGAGE LOANS —
REAL ESTATE — INSURANCE

3252 So. Halsted Street CALumet 5-2520

LINKSMŲ SV. VELYKŲ ŠVENČIŲ
visiems savo draugams ir pacientams linki

DR. ir MRS. PETER T. BRAZIS

Gydytojas ir Chirurgas

2434 West 71st Street
Tel.: Hemlock 4-5849

DAR TRUPUTĮ APIE GEN. A. GUSTAITĮ

Naujienų Nr. 65 kovo 16 d. aprašyme apie generolo Antono Gustaičio pagerbimą, gale straipsnio yra paminėtas ginčas gen. A. Gustaičio su gen. V. Vitkausku. Turiu pasakyti, kad šis ginčas yra tikras, apie kurį žinau štai ką:

1940 m. birželio 15 d. Sovietų Rusijai okupavus Lietuvą ir Dekanozovui draug su Pozdniakovu padiktavus naują Lietuvai vyriausybę su J. Paleckiu priešakyje, generolas V. Vitkauskas tapo krašto apsaugos ministru ir gen. št. pulkininkas A. Čepas-Čepauskas krašto apsaugos viceministru. Su

gen. št. pulk. A. Čepu-Čepausku gyvenome, tuomi laiku A. Panemunėje, visai arti nuo vienas kito. Vėlai vakare būvau paprašytas pas pulk. A. Čepa-Čepauską nueiti. Tai buvo birželio 17 d. ar 18 d. vakare (gerai nepamenu). Gen. št. pulk. A. Čepas (kiek dar atsimenu) papasakojo, kaip į kariuomenės štabą buvo atėjęs generolas A. Gustaitis, susijaudinęs ir įpykęs, kuris gen. V. Vitkauską, ten pat esant gen. št. pulk. Čepui, klausė:

— Tai kas dabar pasidarė su Lietuva? (o gal — "Tai Lietuvos jau nėra?" — gerai nepamenu, K. Alš.).

— Kodėl uždrausta skraidyti ir angarai įsakyta uždaryti?

(Uždraudė rusai, tuoj okupavę Lietuvą, K. Alš.).

— Ar Jūs galite šį draudimą nuimti ir leisti mums skraidyti? (Negalėjo, nes rusai suvaržė, K. Alš.).

— Kodėl tokia silpna ir vienišiška informacija apie dabartinius įvykius Lietuvoje? (Buvo tik bolševikiška).

Toliau gen. št. pulk. Čepas pasakojo, kad su gen. A. Gustaičiu buvo ilgai ginčytasi ir jam aiškinta, bet jis neįtikintinas. Atsakius jam į vieną klausimą, jisai tuoj duodavo kitą klausimą vis tuo pačiu reikalu. Kai vienas iš ten esančių karininkų pastebėjo, kad gen. A. Gustaitis visą laiką buvo tylus-ramus ir nemėgsta ginčytis, tai gen. št. pulk. Čepas atsakė:

"Žinau gerai, šio kartu jisai toks nebuvo." Placiau apie ginčą pulk. Čepauskas vengė kalbėti. Nieko nepasakė, kaip gen. V. Vitkauskas aiškinoši.

Pritariu, kad reikia išleisti generolo A. Gustaičio monografiją. Jį gerbė ir mylėjo visi, ne vien lietuviai kariai. Tai buvo genialus vyras, lietuvių tautos pažiba.

Kazys Ališauskas

"NAUJIENOS" KIEKVIENO DARBO ŽMOGAUS DRAUGAS IR BICIUOLIS

BITĖS

Vis daugiau žmogus panaudoja bites, kovodamas prieš nepalankias jam gamtos sąlygas. Vienas prancūzų mokslininkas, tiriantis Montobane vynuoges, įrengė 5 avilius savo bandyminiame 5 ha vynuogyne. Mokslininkas tvirtina, kad bites nepajėgia pradurti vynuogių žievelės, o tegali jas lažyti. Štai dėl ko jis įkurdino bites vynuogyno teritorijoje: lažydamas pradurtas ir pažeistas

uogas, bitės apsaugo gretimas uogas nuo gedimo.

Štai pavyzdys, kaip bitės padeda žmogui. Paaiškėjo, kad bitė-motinėle gamina medžiagą, kuri panaikina kitų bičių gebėjimą daugintis. Neseniai entomologai išaiškino, jog ši medžiaga gali stabdyti uodų lervų vystymąsi ir jas užmušti. Dabar galvojama panaudoti bites-motinėles kovoje prieš kenksmingus uodus, kurie perneša pavojingą žmonių ligą — maliariją.

Linksmų Velykų Švenčių visiems savo draugams ir klientams linki

LIBERTY RESTORANAS

PRANĖ IR MECYS SKRUODŽIAI

4915 W. 14th St., Cicero. Telef. TO 3-9371

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linki gausiems Naujienų skaitytojams

POVILAS ir MARIJONA DAUBARAI ir jų SŪNUS ROY PETRO

Tel. 586-1888 ir 586-1220

GARSINKITĖS NAUJIENOSE

PEOPLES FEDERAL SAVINGS AND LOAN ASSN.

STANLEY W. ROPA, Prezidentas

1618 W. 18th Street (near Ashland) Chicago 8, ILL. HAymarket 1-5500

Chicago 8, ILL.

LINKSMŲ VELYKŲ Linkime visiems geros valios lietuviams STANDARD FEDERAL SAVINGS AND LOAN ASSOCIATION Valdyba ir Pareigūnai

JUSTINAS MACKEVIČIUS
STANDARD FEDERAL TAUPYMO IR SKOLINIMO BENDROVĖS
DIREKTORIŲ TARYBOS PIRMININKAS

JUSTINAS MACKEVIČIUS, Jr.
STANDARD FEDERAL TAUPYMO IR SKOLINIMO BENDROVĖS
PREZIDENTAS IR MENADŽERIS

4192 ARCHER AVENUE

TEL. VIRGINIA 7-1141

VELYKOS — DIDŽIOJI ŽMONIJOS PRISIKĖLIMO ŠVENTĖ

Pakyla saulė, čiulba sugrįžusieji paukšteliai, susprogsta medžiai, sužaliuoja pievos ir darželiai. Kiekvienas jaučiame artėjančią šią prisikėlimo šventę.

Mūsų taupytojams, draugams ir visiems lietuviams linkimai atšvęsti ŠVENTAS VELYKAS linki —

ALBERT J. AUKERS
Prezidentas ir Reikalų Vedėjas

DIREKTORIAI,
PAREIGŪNAI
IR
TARNAUTOJAI

UF UNION FEDERAL SAVINGS AND LOAN ASSOCIATION OF CHICAGO

"where people make the difference".

3430 South Halsted Street, Chicago, IL 60608
Phone: 523-2800
Assets over \$31,000,000 — Our 71st year

